

Arrest

nr. 87 769 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Silo in de stad Pol-i-Khumri van de provincie Baghlan. U verklaarde minderjarig te zijn. U bent van Tadjiekse origine. Ongeveer twee weken voor uw vlucht uit Afghanistan werd u door enkele onbekende mensen ontvoerd. Uw vader werd opgebeld en u kon even met hem spreken. Er werd 50.000 dollar losgeld gevraagd. Na een week werd u vrijgelaten. U werd uit de kamer waar u werd vastgehouden geleid en boven zag u zo’n tien tot vijftien mensen in de tuin. Omdat er werd gevreesd dat u enkele mensen zou kunnen erkennen en verklikken, werd u geblinddoekt. U werd gewaarschuwd dat u zou worden vermoord indien u iemand bij de politie zou aangeven. Bij thuiskomst suggereerde uw vader naar de politie te gaan, maar uit vrees voor represailles weigerde u dit. Niet zo lang voor deze ontvoering werd u bovendien benaderd door enkele onbekende mensen. Zij zegden dat ze de lijfwachten van commandant Wahid waren en vroegen u naar hem toe te gaan. De lijfwachten zegden u dat deze commandant zijn oog op u had laten vallen en dat u blij mocht zijn dat hij u nog niet onder dwang had meegenomen. U heeft dit aan uw vader verteld na de ontvoering. U vader was heel hard geschrokken en heeft uw reis uit Afghanistan geregeld. Op 13

december 2011 bent u in België aangekomen. Nog diezelfde dag heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielrelaas heeft u uw taskara voorgelegd."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Uiterst vage verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo stelde u dat er 50.000 US\$ aan losgeld werd gevraagd, maar had u er geen idee van of deze som ook werkelijk werd betaald (CGVS p.4-9). Dit is opmerkelijk, temeer u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat uw vader het gevraagde bedrag heeft betaald (zie 'vragenlijst' p.3). U kon voorts geen enkele uitleg geven over de onderhandelingen die uw vader heeft gevoerd voor uw vrijlating (CGVS, p. 4 en 5). Het kan nochtans aangenomen worden dat u hier achteraf een en ander van zou hebben opgevangen. U stelt dat uw vader over dergelijke dingen niet met u sprak, hetgeen weinig geloofwaardig is. Verder kon u geen details geven over de plaats waar u werd vastgehouden: u wist niet of u in de stad of op het platteland werd vastgehouden, noch of het op een boerderij of in een gewoon huis was, noch of u in een afgelegen huis verbleef dan wel in een dorp (CGVS, p. 5 en 6). Ook wat dit betreft kan aangenomen worden dat u hiervan toch een indicatie zou hebben indien u werkelijk gedurende een week op deze plaats bent vastgehouden. Deze lacunes ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring te zijn ontvoerd. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch meer toelichting kan geven over deze gebeurtenis, die aan de basis van uw vlucht zou liggen. Verder bleek u in het geheel niet te kunnen uitleggen wie bij deze ontvoering was betrokken. U had er geen idee van wie de mensen waren die bij uw ontvoering waren betrokken. Op het feit na dat één van hen Dari met een Pashtoun-accent sprak, kon u niet zeggen of de mensen die u hadden ontvoerd al dan niet van Baghlan zijn (CGVS, p. 5). Voorgaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw voorgehouden ontvoering niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarenboven vreesde u commandant Wahid, maar bleek u ook op dit punt dermate weinig toelichting te kunnen geven dat aan dit deel van uw relaas ook geen geloof kan worden gehecht. Zo blijkt u afgezien van zijn naam in het geheel niets te kunnen vertellen over deze persoon. Er mag evenwel aangenomen worden dat u over de persoon waarmee u al meer dan een maand problemen had en die uw vertrek uit Afghanistan veroorzaakte, een begin aan informatie zou beschikken. Dat dit in het geheel niet het geval is, roept de nodige vraagtekens op. Zo sprak u over 'commandant Wahid', maar bleek in het geheel niet te kunnen uitleggen waarom deze persoon 'commandant' werd genoemd (CGVS, p. 9). U wist verder niet of hij al dan niet bij de politie of bij het leger werkte (CGVS, p. 10). U had zelfs geen idee van zijn woonplaats; u wist zelfs niet of hij al dan niet in Puli-Khumri woonde (CGVS, p. 9). Verder beweerde u dat commandant Wahid recentelijk naar Baghlan is verhuisd, maar had u geen idee waar hij voordien dan wel actief was (CGVS, p. 9). U had er zelfs geen idee van of hij een Pashtoun is dan wel van Tadzjiekse origine, noch of hij al dan niet oorspronkelijk van Baghlan afkomstig is (CGVS, p. 10). Van dergelijke eenvoudige gegevens kan verwacht worden dat u een duidelijk beeld heeft indien u werkelijk omwille van deze persoon uw thuisregio heeft moeten ontvluchten. U had er verder geen idee wie zijn lijfwachten waren (CGVS, p. 9) en kon geen verdere uitleg over hen geven (CGVS, p. 10). U kende, tot slot, geen personen met wie Wahid banden zou hebben (CGVS, p. 17). Redelijkerwijs mag worden verwacht dat u een degelijke uitleg kan geven over de personen die aan de basis van uw vlucht en asielaanvraag liggen. U blijkt deze uitleg echter over essentiële elementen in uw verhaal niet te kunnen verschaffen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Verder zegt u evenmin te weten hoeveel werd betaald voor uw reis (CGVS p.9). Ook dit roept twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid. Uw verklaring op het moment van de feiten nog jong te zijn geweest vormt geen afdoende verschoningsgronden voor bovengaande bemerkingen. Uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 december 2011, in het Militair Hospitaal Koningin Astrid in Neder-over-Heembeek blijkt bovendien dat uw leeftijd op die datum op ouder dan 18 jaar kan worden geschat, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een twee tal jaar een goede schatting is. De taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u voorlegt en waarop geschreven staat dat u 14 jaar zou zijn in 1388 (2009-2010) kan deze vaststelling niet ombuigen. Dit zou immers willen zeggen dat

u in 2011 zestien jaar oud was en dit verschil is te groot om in overweging genomen te worden. Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Afgaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. In casu kan Kabul als referentiepunt worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, een volwassen man bent die over een kapitaalkrachtig netwerk in Afghanistan beschikt. Verder bleek uw vader een groothandel te hebben. Hij kocht producten in Kabul en verkocht deze in de winkel, waar u soms werkte, in Pol-i-Khumri (CGVS, p. 9, 12, 17). In alle redelijkheid kan worden gesteld dat u zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in Kabul teneinde de onveilige situatie in uw regio van herkomst te ontvluchten. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Antifolterverdrag.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en wijt zijn vage verklaringen aan zijn jonge leeftijd. Hij betwist ook de resultaten van het bottenonderzoek en stelt dat hij op het ogenblik van zijn asielaanvraag bijna zeventien jaar was.

Verder wijst verzoeker erop dat hij geen enkele band heeft met Kaboel en dat de toestand in Baghlan onstabiel en onveilig is.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker weinig tot geen toelichting kon geven over wezenlijke onderdelen van zijn asielrelaas, zoals de onderhandelingen die zijn vader heeft gevoerd voor zijn vrijlating, de plaats waar hij werd vastgehouden, wie zijn ontvoerders waren en wie commandant Wahid is. Verzoeker wijt dit voor een deel aan zijn jonge leeftijd. De Raad is echter van mening dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij over zijn asielrelaas meer informatie kan verstrekken, ongeacht of hij op het ogenblik van zijn asielaanvraag nu zeventien, achttien of twintig jaar oud was. Het gaat hier immers om de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht zodat mag worden verwacht dat hij zich daarover uitgebreid heeft geïnformeerd.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal ook terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet wist hoeveel zijn vader had betaald (gehoorverslag, 4), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader het gevraagde bedrag had betaald (vragenlijst, 3). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Ook wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, sluit de Raad zich aan bij de motivering in de bestreden beslissing. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak overigens op de recentste richtlijn van UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Verzoeker beschikt derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet zoals blijkt uit de omstandige informatie terug te vinden in het administratieve dossier (zie Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert kan weerleggen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

De schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het Antifolterverdrag wordt hier niet dienstig aangevoerd. De bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus immers zonder dat de commissaris-generaal daarbij een terugleidingsmaatregel neemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER